

Stefania Mihalache

Bilete prin sindicat

Poartă tricoul chinezesc cu pești, pe care i-l dă mami în fiecare an pe drum spre mare. Sunt niște pești în tot felul de culori, cum Adeluța n-a văzut pe tricourile altor copii. „Chinezii au marfă bună“ zice mami. Fața și părul blond al Adeluței sunt brăzdate de razele soarelui care scaldă toată bancheta din spate a Daciei. Adeluța picotește.

Azi-noapte a stat trează până târziu pentru că mami a făcut bagajele pentru mare și a deschis toate ușile de la dulap, și pe cele de jos și pe cele de sus. În dulap numai mami are voie să umble pentru că acolo este foarte curat, iar Adeluța a fugit repede să-i spună și lui tati că s-a deschis dulapul și se miră că n-a venit și el să vadă ce e înăuntru. Din dulap au răsărit rochiile lui mami – corole largi verzi, roșii, albastre, cu flori, cu frunzulițe verzi, cu crenguțe – pe care oricât le tragi de mânecă nu vor să-ți răspundă, pentru că sunt un fel de mami fără fețe.

Mami a ta, aia adevărată, s-a dus repede să se spele puțin pe mâini. Adeluța a făcut un pas spre valiza deschisă. „Vezi să nu-ți bagi mâinile pe-acolo“ s-a auzit din baie vocea lui mami. Adeluța a tresărit și a făcut repede un pas înapoi. Mami s-a întors, iar mâinile ei s-au repezit de sus și au început să împăturească rochiile foarte încet. Pe perete, în lumina felinarului de afară, mâinile lui mami arătau ca niște animale care au venit să mănânce sau să îngroape niște păsări moarte. Valiza a înghițit ultimele umbre de păsări și mami i-a lăsat capacul.

- Nu dormi? întrebă mami. Hai că mai e o groază până la mare.

Adeluța nu crede că mai e o groază pentru că, dacă își încordează bine privirea, poate să vadă la capătul șoselei cum scânteiază marea, undeva între părul lung și negru al lui mami, și ceafa cu păr scurt și tot negru a lui tati, ca un fel de eșarfă lungă și albastră care-i leagă împreună. Tati aleargă cu mașina spre mare dar pe urmă ajunge la capăt sau ia o curbă, și eșarfa dispare pentru o clipă, iar capetele lui mami și tati se îndepărtează, dar apoi Adeluța strânge iarăși foarte tare din ochi, și-l întrebă pe tati:

- Tati, tu nu vezi marea acolo în față, după copacii ăia?

Tati se uită și el, strânge tare din ochi și-i zice:

- Ba da, puiule, sigur că da.

Capul lui mami zvâcnește scurt:

- Hai terminați cu prostiile, cum să se vadă marea. Adeluș, culcă-te, mamă, nu te lua după taică-tu.

Apoi, de pe scaunul din față, mami îi întinde mâna. Adeluța o ia și, privind întruna brățara aurie a ceasului care se leagă încolo și înapoi pe încheietura lui mami, ochii i se închid. La ureche abia îi mai ajung cuvinte schimbate de mami și tati: „lasă copilul să se bucure și el“, „păi de ce s-o amăgești“, „mai bine să doarmă că pe urmă iar îmi vomită în brațe.“

Adeluța știe că s-a făcut deja amiază și că au ajuns la mare, dar încă nu deschide ochii pentru că acum nu se întâmplă nimic distractiv. Ea o să stea multe ore în hotel, pe holurile umbroase – în timp ce alți copii vor trece pe acolo având colăcele albastre în jurul mijlocului, gata de plajă – până când nenea de la Recepție o să-i spună lui mami că tanti de serviciu dă în fiecare zi cu aspiratorul și că în cameră nu sunt șobolani sau ploșnițe cum a mai pățit ea altă dată. Atunci mami o să ia cheile, iar tati bagajele și pe Adeluța și vor merge în cameră.

- CUUUM?

Adeluța tresare și deschide ochii. A adormit pe valiză, în holul hotelului „Miorița”, așa a zis tati că se cheamă, încă de astă-iarnă când au luat biletele prin „sindicat” – a zis „mergem la Miorița la vară”. Bilete prin sindicat – Adeluței îi pare că „sindicat” e un fel de muzică așa ca cea de la teatrul de păpuși, un fel de formație care vinde și bilete la mare. Mami stă la recepție, înaltă, cu pantaloni de velur vișinii, cu obraji aproape de culoarea pantalonilor:

- Păi noi n-avem bilete la parter! Cum să stăm la parter?!?

Mami se întoarce brusc spre tati:

- Spune-i, dom'le, și tu! Nu este posibil așa ceva! Le-am luat special încă din iarnă, să n-avem surprize!

Nenea de la Recepție, în cămașă albă și pantaloni negri, și cu cravată neagră subțire de tot la gât, ridică din umeri. Apoi spune în șoaptă, Adeluța abia aude:

- Doamnă, n-avem ce face, dac-au venit nemții. E ordin de la Partid.

Mami vorbește repede cu nenea de la Recepție și Adeluța nu mai înțelege ce spune.

Oricum, se bucură foarte mult când vede că tati se întoarce pur și simplu, se îndreaptă spre ea, o ia de mână, ia și valizele, și pornesc pe coridorul întunecat. Se opresc în fața unei uși pe care tati o deschide. Adeluța

130

131

pășește înăuntru: în cameră e răcoare și puțin întunecat, iar printre gratiile de la fereastră năvălesc frunzele mari și verzi ale unui copac. Sunt și câteva vrăbiuțe care ciripesc teribil. Adeluța se așează pe pat și ascultă puțin, apoi izbucnește în râs.

- Ce-i, măță, de ce râzi? întrebă tati.

- Vrăbiuțele fac muzică de sindicat.

- Ceee? Pe-asta de unde-ai mai scos-o?

Tati râde în hohote.

- Îți mai arde □i de răs, nu?

E vocea lui mami care intră în cameră □i se uită de jur-împrejur, deschide dulapurile, dă la o parte cuverturile de pe pat, apoi draperiile, □i se uită sus în colțurile camerei.

- E igrasie aici, tu nu vezi? Eu nu stau aici, să-mi îmbolnăvesc copilul!

Păsărelele tac, tati tace, Adeluța tace. Adeluța se uită cum fața lui tati se strâmbă □i se face verde. Se duce spre mami □i se oprește lângă ea, privind-o cu capul puțin aplecat pe spate. Tati e puțin mai mic de înălțime decât mami.

- □i ce vrei să fac? Să mă bat cu Partidu'? Vrei să fac pu□cărie? strigă tati în □oaptă la mami.

Adeluța s-a refugiat pe pervazul ferestrei. Vrăbiuțele au zburat, speriiind-o aproape. Î□i balansează picioarele încoace □i-ncolo imaginându-□i că nu sunt ale ei. Când mami □i tati se ceartă, Adeluței îi dispăre o parte din corp, iar când ei se împacă □i primește partea înapoi □i se bucură. Dar acum ar vrea mai repede picioarele înapoi, ca să meargă cu ele la plajă.

- Aiurea, să te lupți. Tu □i să te lupți! Trebuia să-i mai dai ceva pârilitului ăluia □i se rezolva. Că n-or fi venit toți nemții la Miorița. Eu pe hol n-am văzut nici unu'. Mureai dacă-i băgai □i tu un Kent, ceva, acolo.

- Da' bagă-i tu, na, dacă e□ti de□teaptă.

Tati □i-a scos blugii □i □i-a pus pantalonii scurți.

- Hai, iepura□, la plajă, o strigă tati.

Adeluța se dă jos de pe pervaz. Mami □i tati nu s-au împăcat, dar ea □i-a

luat picioarele înapoi, e o ocazie specială.

„Miorița“ e foarte aproape de plajă. Adeluța îi tati întind cearșaful alb pe nisip. Colțurile îi zboară, luate de vânt și Adeluța aproape le-ar fi prins dacă nu i le-ar fi luat din mână mami care a ajuns la puțin timp după ei. Adeluța lasă cearșaful și fugе cât poate spre apa care o așteaptă așă de aproape, așă de bleumarin și cu așă de multe straturi, unele mai înalte ca altele.

- Adela, vino înapoi! vocea lui tati tună în plin soare.

- Da' nu intru, numai mă uuuit!

- Te întorci acum să-ți pui casca! și de intrat am zis că intri numai cu tati sau cu mami, că sunt valuri mari.

Adeluța oftează dar se întoarce. Urăște casca de apă, din cauciuc bej, cu modele rotunde în relief. Când i-o pune tati pe cap, i se lipește de piele și de urechi și nu mai aude, iar de apă și de scoici o desparte un geam uriaș de sticlă prin care nu poate să atingă nimic. Tati îi îndeasă sub cască și ultimele șuvițe.

- Așă, să nu te uzi la cap că pe urmă răcești.

Adeluța o ia la fugă spre apă, orientându-se cu greu în tăcerea din cască.

A ajuns pe țărm, unde spuma valurilor îi înconjoară picioarele și se retrage lăsându-i modele ca ciorapii de dantelă ai lui mami. Numai că ele dispar repede și Adeluța trebuie să aștepte următorul val ca să-i facă la loc.

Câteodată fugе în întâmpinarea lor, dar numai puțin, că i-e frică să n-o tragă la fund. Până acum și-a făcut cinci perechi de ciorapi albi de dantelă.

Cel mai mult a reușit vara trecută, atunci și-a făcut într-o zi treizeci! Tati adormise la soare și uitase s-o strige înapoi pe cearșaf. Dacă și-ar scoate casca numai puțin... ar putea să audă valurile când vin de departe și să ghicească ce fel de ciorapi o să primească. Cele care se aud mai tare îi fac ciorapi mai mari și mai groși, care-i ajung mai sus pe picioare. Își scoate casca: marea vuită, pescărușii zbiară, totul clipește în jurul Adeluței, iar vocea lui tati străbate vălătucii de aer care foșnesc:

- Adela, vino aici, te rog!

Adela se întoarce, și valul o lovește numai pe unul dintre picioare, făcându-i un ciorap descusut, cu elasticul rupt, care-i alunecă în jos pe gleznă. Tati îi ia din mâini casca udă.

- De ce ți-ai scos-o? Ai udat-o toată, uite. Cum ți-o mai pui acum pe cap? Adeluța dă să zică ceva dar vede că mami stă pe cearșaf mai aproape de tati decât înainte.

- Da' mai las-o în pace, ai și tu un fix cu udatul pe cap, zice ea, fără să țipe.

- Ce să-i faci, fiecare cu fixurile lui, zice tati zâmbindu-i, în timp ce șterge de zor casca cu un prosop.

- Hai mai bine să strângem, să prindem și noi masa de seară.

Mami și tati strâng cearșaful, prosoapele, revistele, crema de plajă, ajutându-se unul pe altul și pornesc alături, cu mâinile foarte apropiate.

Adeluța îi urmează, sărind când pe un picior, când pe celălalt.

Mami intră prima în restaurantul hotelului. A scos din valiză o rochie roșie, de voal, cu poalele largi și o poșetă mică, neagră. În lumina de neon,

132

133

roșul se face un fel de vișiniu închis de tot, ca sângele închegat când se lovește Adeluța la genunchi. Tati se uită pe niște cartonașe și îi arată lui mami masa lor, spre ușa din partea cealaltă a salonului albastru cu modele aurii pe pereți.

- Păi aici avem, la nemți? zice mami apropiindu-se de masă.

Tati ridică din umeri.

- E masă de □ase persoane. Cred că aici se termină nemții. Sau încep. Se a□ază toți trei. Adeluța î□i face de lucru cu un □ervet de masă din pânză albastră, împăturit în pahar. Îi place când a□teaptă cu mami □i cu tati. Deodată, de niciunde, apar un nene într-un tricou galben, cu mustață neagră, o tanti cu fustă de blugi □i tricou albastru □i un băiat □aten, mai mare decât Adeluța, care, de□i e mai înalt, arată îndesat □i rotofei □i poartă ochelari. Are cu el o pereche de labe pentru înot, de un verde pe care Adeluța l-a mai văzut numai la tricourile străine, tati îi zice verdefosforescent. Cei trei se a□ază la masa lor.

- Bună seara.

- Bună seara, răspund mami □i tati. Mami îi cercetează serioasă. Adeluța face la fel.

- Se pare c-o să fim vecini de masă sejurul ăsta, zice domnul cu tricou galben, privindu-i pe rând să vadă dacă sunt bronzați. Da' vad că n-ați venit de mult...

La masa lor apare o tanti-ospătar, cu vestă vi□inie, bonetă albă pe cap □i obrajii foarte ascuțiți. Îi pune în față domnului cu mustață ni□te hârtii. Domnul □i doamna se uită pe ele. Între timp un alt domn înalt, tot cu vestă vi□inie, vine cu o tavă □i le pune în față lui mami, lui tati □i Adeluței, câte o farfurie cu fasole □i ciolan. Adeluța ură□te fasolea □i ciolanul e plin de grăsime.

- V-ați hotărât? îi întreabă tanti-ospătar pe vecinii de masă.

- Ă□tia-s nemții tăi? îl întreabă mami pe tati în □oaptă.

- Raineruț, ce vrei, mamă, să papi: cartofi cu pulpiță sau ciupercuțe cu friptură de vită?

- Păi, poate sunt sa□i, n-auzi cum îl cheamă pe băiat, □opte□te tati.

- Sa□i pe dracu', ăsta arată a oltean toată ziua. Da' s-a învârtit □i mănâncă la nemți, zice mami apăsător.

Tati î□i lasă capul în farfurie □i începe să taie ciolanul de porc. Rainer î□i pune labele de înot pe masă, lângă farfuria Adeluței.

- Le am de la unchiu' Gelu din America, îi □opte□te Rainer Adeluței. □tii până unde merg cu ele? Până la geamandură!

Adeluța mângâie cu degetul marginea verde □i minunată a uneia dintre înotătoare, dar Rainer îi împinge mâna.

- Nu pune mâna că se strică. Tu cât de departe poți să înoți?

- Eu mă joc la mal cu valurile. Dacă vrei, îți arăt.

- A-ha-ha, râde Rainer în timp ce mama lui îi bagă repede în gură o bucată de pulpă de pui. Ce mai joc. Tu n-ai înotătoare din astea?

- Nu, dar eu am o cască de apă.

- Adeluța, uite aici ni□te bucățele bune de la tati.

Adeluța clatină din cap. Nu-i e foame. E întoarsă cu totul către Rainer.

- E, păi □i la ce-ți trebuie? molfăie el.

- Săracul copil, doar n-o să mănânce lăturile-astea, zice mami împingându-□i farfuria la o parte.

Tati înghite în sec.

- Lasă că mâine mergem la alt restaurant □i mâncăm un grătar.

- Ca să nu te uzi pe cap, răspunde Adeluța.

- Tu-n ce clasă e□ti? întreabă Rainer, după câteva secunde, cu gura deschisă, stropind-o pe Adeluța cu bucățele de pui □i cartofi amestecate cu salivă.

- A□a, □i-aici de ce mai plătim? □opte□te mami printre dinți către tati.

- Eu numai din toamnă merg la □coală, îi spune Adeluța lui Rainer.

- De unde era să □tiu care sunt condițiile?

- Ha, ha, ce pice ești! Eu trec a patra, scuipe Rainer către Adeluța.
- Puteai să te interesezi, sau să mă lași pe mine.
- Toți mi-au zis că e bine.
- Cine, pârlitu' ăla de Vasile? Că tu numa' cu subalternii stai de vorbă.
- Mami, ia uite!

La masa lor vine tanti cu boneta aducând trei cupe cu frișcă și fructe foarte colorate, ba Adeluța vede acolo, în vârf, chiar și o felie de portocală! Tanti le ardează în fața lui Rainer și a părinților lui. Rainer înfige repede lingurița în cupă și ia chiar bucata de portocală, înmuiată în multă frișcă. Adeluța se uită cum totul dispăre în gura lui Rainer.

- Vrei și tu? o întreabă Rainer.

Adeluța dă din cap că da. Rainer încarcă lingurița cu vârf, cu o bucată de măr și o vișină.

- Închide ochii și deschide gura mare!

Adeluța îl ascultă. Dar nu se întâmplă nimic. Lingurița a dispărut în gura lui Rainer care râde de nu mai poate.

- Ha, ha, ha, te-am fraierit!

Tati se repede s-o ia în brațe pe Adeluța și-n același timp strigă la o tantiospătar:

134

135

- Fiți amabilă, am vrea să comandăm și noi salată de fructe.
- Îmi pare rău, ridică din umeri tanti, e numai pentru domnii nemți.
- Vai, Raineruț, ce urât, mămică, zice mama lui Rainer, punând pe o farfurioară câteva lingurițe de salată de fructe și întinzându-i-o Adeluței. Mami dă să refuze, dar Adeluța se uită la farfurioară și suspină. Tatăl lui Rainer se trage de mustăcioară și-i optește lui mami, făcându-i cu ochiul.

- Doamnă, da' zău așă, de ce vă chinuiți la români? Un cartuș de Kent la băiatu' de la Recepție, și primeați și bilet la nemți, și cameră a-ntâia, cu vedere la mare. Dumneavoastră la ce număr stați?

Mami se ridică de pe scaun, nu se uită la nimeni, nici măcar la Adeluța, și pleacă din restaurant. Rochia îi flutură în urmă, ca o aripă roșie. Tati se ridică și el, cu Adeluța în brațe.

- Bună seara și să vă fie de bine.

Cei trei dau din cap, și, cum stă întoarsă peste umărul lui tati, Adeluța îi vede privind după ei și mestecând.

În cameră, tati o lasă pe Adeluța pe pat. Mami iese din baie, e îmbrăcată din nou în velurii vișinii, e plânsă și cu un pahar de apă în mână.

- Mulțumesc! Așă am ajuns, să-mi rădă în nas toate leprele și copilul meu să poftască mâncarea altora? Mare șef ce ești la fabrică și stăm în concediu mai rău ca muncitorii.

- Tu n-ai auzit c-am încercat să vorbesc cu omu' la Recepție...

- Numai unu' ca tine putea să creadă gogorița cu Partidu'.

Pe pat, Adeluța iarăși nu-și mai simte picioarele. În schimb inima îi bate foarte tare. Fața lui tati e roșie și pielea parcă îi pulsează când se apropie de fața lui mami.

- Unu' ca mine, adică?

Mami îl privește puțin de sus și-i zice încet de tot, niște cuvinte pe care Adeluța nu le înțelege.

- O nulitate de bărbat.

Palma lui tati coboară foarte repede până foarte aproape de obrazul lui mami. Se oprește chiar acolo, deasupra pielii și pare că nu mai știe ce să facă. Mami râde deodată foarte tare. Îi dă mâna lui tati la o parte, se ardează pe pat, față în față cu Adeluța și râde. Adeluța încearcă să rădă și

ea. Râde cu mami, tot mai tare. Tati se uită când la una, când la cealaltă, cu ochii mari. Își ia borseta de pe masă, o pupă pe Adeluța pe creștet și pleacă. Adeluța aude o mașină pornind, și dă fuga la gratiile ferestrei. E Dacia roșie a lui tati care dispare pe după copacii cu frunze verzi, întunecate.

Adeluța e la plajă numai cu mami. E înnorat, dar toată lumea stă pe cearșafuri de parcă ar fi soare. Adeluța a întrebat-o pe mami dacă are voie la apă, și mami a zis un „Da” răgușit, privind-o moale. Adeluța își ia casca și pornește spre mal. Ascultă puțin pescărușii și copiii țipând, mai aude și plescăitul unui val care-i ajunge până la pulpe, lăsându-i desenat pe picior cel mai frumos model de spumă albă. Adeluța ia cu mâna spuma, o aruncă într-o parte, și-i îndeasă casca pe cap. Valurile se așază ca niște cuburi tăcute, unele peste altele.

Adeluța simte ceva plesnindu-i obrazul.

- Ha, ha, te-am găsit, pișpirico.

Două labe de scafandru verde-fosforescent cuprind fața Adeluței iar la celălalt capăt al deschizăturii dintre ele, ea vede fața lui Rainer, cu limba scoasă. Prin tunelul verzui, pumnul mic al Adeluței se mișcă cu viteză și-l lovește pe Rainer în nas cu toată forța. Fața lui se schimonosește îngrozitor iar Adeluța îl aude prin cască urlând undeva departe, pe dig. Rainer se prăvălește asupra ei și amândoi se rostogolesc pe nisipul ud de pe mal. Scoicile și pietrele îi zgârie rău pielea Adeluței. Rainer i-a smuls casca și-aruncat-o cât colo, iar acum încearcă să o tragă de păr. Adeluța se încordează cu toată puterea și-i mai trage lui Rainer un pumn. Apoi îl zgârie, lăsându-i o brazdă însângerată de sub sprânceană până sub buza de jos. Rainer urlă ca din gură de țarpe, se ridică și fuge înspre plajă, strigând-o pe maică-sa.

Adeluța se ridică și ea. Respiră greu. În jurul ei câțiva copii fac castele de nisip, iar părinții stau de vorbă ceva mai încolo. Adeluța se uită după cască. A luat-o apa, o vede plutind nu foarte departe pe valuri. Adeluța intră în apă și se îndreaptă spre cască. Nu e așa de rău să intri singur în apă, chiar dacă sunt valuri. Pe sub tălpi simte nisipul foarte fin. Aproape a atins casca cu vârful degetelor. Apa e răcoroasă, dar pe măsură ce te afunzi în ea, te obișnuiești. Un val duce casca mai departe. Adeluța mai face un pas. E sigură că acum o va prinde. Casca s-a mai îndepărtat totuși puțin. Adeluța pășește înainte.